

[Socialministeren.]

dybe denne Diskussion med det ærede Medlem, som maa se ogsaa paa dette Omraade at vende tilbage til sin normale Sindstilstand.

Unmack: Jeg havde selvfølgelig ikke ventet, at jeg i særlig Grad skulde opnaa nogen Imødekommenhed med Hensyn til vore Ændringsforslag, men i Anledning af nogle Bemærkninger af den højtærede Socialminister vil jeg tillade mig at gøre et Par Bemærkninger. Jeg talte om de store Udgifter, som dette Lovforslags Gennemførelse vil paaføre Arbejdsgiverne, men den højtærede Socialminister mente, at jeg ikke havde omtalt, hvilke disse store Beløb var, ligesom jeg heller ikke havde omtalt, hvilke Bespareser Lovforslaget medførte for Arbejdsgiverne. Jeg skal til det første sige, at Forøgelsen kommer jo først og fremmest ved, at den 15 pCt.s Nedskæring fra 1927 bortfalder. Det er et ret betydeligt Beløb, som vel mindst ligger omkring de 367 000 Kr., hvad vistnok ogsaa den højtærede Socialminister er klar over. Men desuden er Erhvervsmyndigheden medtaget, og selv om det ikke vil andrage saa forfærdelig meget, vil jeg dog antage, at det vil beløbe sig til en 50 000 Kr. Dertil kommer Godtgørelsen af Sygekassernes Dagpenge, de forlængede Dagpengeydelse og den delvise Overgang til Rentestystemet. Endelig bliver der for Forsikringselskaberne en Kontrol at føre med de rentenydende. Alle disse Beløb tilsammen vil dog efter mine Beregninger andrage over 1 Mill. Kr.

Og Bespareserne. Ja, jeg ved ikke, hvor den højtærede Socialminister vil kunne paavise disse meget store Bespareser. Jeg har vel Lov til at sige, at i Udvalget talte den højtærede Socialminister om Bespareser paa 450 000 Kr. — det bliver vistnok i Virkeligheden kun en 300 000 Kr., hvis man regner det nærmere efter, og i Forhold til Udgiftsforøgelsen er dette ubetydeligt. Med Hensyn til Administrationsudgifterne kommer der jo ikke nogen Besparelse for Arbejdsgiverne direkte, men nok for Staten, for her er vist Tale om Udgifter, som Staten og ikke Arbejdsgiverne hidtil har betalt.

Ordføreren (Jensen-Stevns): Jeg skal først og fremmest tillade mig paa Udvalgsflertallets Vegne at anbefale, at man stemmer mod samtlige de af Mindretallet stillede Ændringsforslag. Men dernæst skal jeg i Anledning af den stedfundne Diskussion

paa Partiet Venstres Vegne tillade mig at gøre et Par almindelige Bemærkninger.

Det er jo saadan, som vi alle sammen ved, at allerede for nogle Maaneder tilbage enedes vi med Regeringen og Regeringspartierne om, at vi vilde være med til at gennemføre den samlede Socialreform, saaledes som den forelaa, men med de Ændringer, som vi ved en fordragelig Forhandling med Regeringen kunde enes om. En saadan fordragelig Forhandling har fundet Sted, baade i det andet høje Ting og her. I Folketinget resulterede denne Forhandling i forskellige Ændringer i de oprindeligt foreliggende Lovforslag, og i dette Ting har Forhandlingen medført, at man er enedes om forskellige Ændringer i de to andre Lovforslag, som hører til den samlede Socialreform.

Jeg vender mig nu til det foreliggende Lovforslag. Her er Stillingen den, at mit Parti under Behandlingen i Folketinget opnaaede væsentlige Ting. Det hedder f. Eks. herom i den Betænkning, der blev afgivet i Folketinget:

„Mindretallet“ — det er altsaa det konservative Partis Repræsentanter i Folketingets Udvalg — „maa i øvrigt erkende, at der er foretaget betydelige Forbedringer i det oprindelige Lovforslag.“ Altsaa ogsaa med Hensyn til Ulykkesforsikringslovforslaget er der ved Forhandlingerne i Folketinget fra vor Side opnaaet Ting, som det konservative Mindretal har betegnet som betydelige Forbedringer.

Under Forhandlingerne her i Landstinget kunde vi have næret Ønske om visse yderligere Forandringer i det foreliggende Lovforslag, Forandringer, som vi vilde have anset som yderligere Forbedringer. Navnlig gælder dette med Hensyn til Bestemmelsen af Begrebet Partsfiskere, hvorom der her i Dag har været ført en Diskussion mellem det ærede 2det tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) og den højtærede Minister. Men overfor Ministerens bestemte Afslag har vi ment, at vi maatte lade dette Ønske falde, særlig i Betragtning af de betydelige Forbedringer, som allerede under Forhandlingerne i Folketinget er opnaaet paa dette Punkt. Det er jo saadan, at ved enhver Sags Behandling kommer der et Tidspunkt, hvor man maa slaa sig til Ro med det allerede opnaaede og give Afkald paa at rejse yderligere Krav, selv om man kunde nære nok saa stærkt et Ønske om at opnaa mere.

Det er altsaa de almindelige Betragtninger, der har været herskende mellem